

Rotary weekend
in 'le Pays de Thiérache', Frankrijk
27-28-29 april 2018

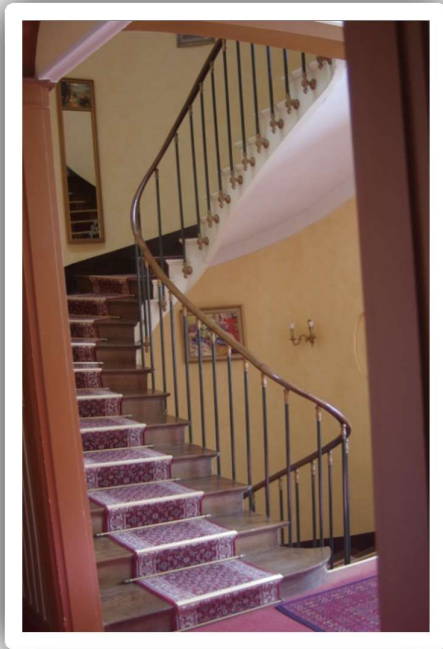
Koen Bruyneel, onze voorzitter van de commissie Natuur, Cultuur en Water, heeft het weer eens voor elkaar gekregen. Samen met zijn immer stralende echtgenote **Michèle**, is hij er nogmaals in geslaagd een voor de meesten onder ons onbekende streek te vinden, daar ook

nog eens een hotel op te snorren dat een grotere groep kan herbergen, en er een aantal gevarieerde activiteiten te plannen, zodat zowel natuur, cultuur als water goed vertegenwoordigd zijn in ons weekendprogramma. We zijn Koen en Michele enorm dankbaar voor de prospectie, de vele zorgvuldige voorbereidingen en de zorgzame begeleiding van onze groep tijdens gans het weekend.

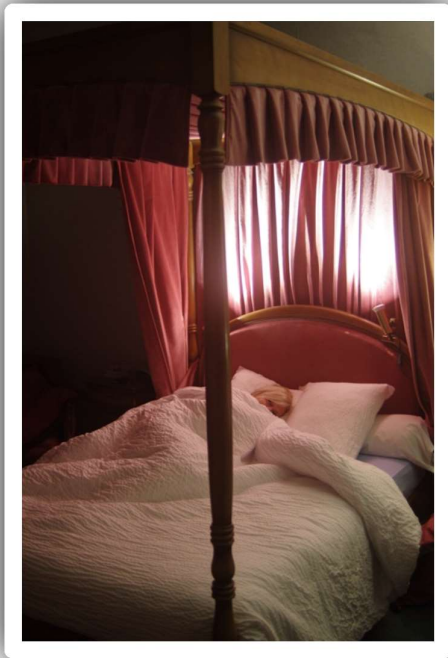

Voor diegenen die zich tijdig kunnen vrijmaken, starten we net als vorig jaar op vrijdagavond. Vanaf vijf uur zijn we welkom in hotel '**Le clos du Montvinage**' in het dorpje **Etréaupont** (Fr.), halfweg tussen La Capelle en Vervins, in de streek '**La Thiérache**', het noordoosten van het departement Aisne in Picardië. Het hotel ligt vlakbij de Oise, die in België ontspringt om meteen Frankrijk binnen te stromen en na 351 km, even voorbij Parijs, in de Seine uit te monden; door de eeuwen heen werd haar vallei vaak gebruikt door vijandige troepen om dit vruchtbaar gebied binnen te vallen.

Het hotel dateert van 1850, was oorspronkelijk een meesterwoning en dankt zijn naam aan een geschil tussen edellieden over een belasting op wijn en een doorgangsrecht op een brug

over de Oise. Het interieur is wat oudbolig en eclectisch, maar de bedden zijn prima. Het bijbehorende restaurant 'l'Auberge du Val de l'Oise' wordt ook door de familie Trokay gerund en maakt zoveel mogelijk gebruik van lokale producten en specialiteiten, zoals o.a. cider en Maroilles (= kaas op basis van koemelk, oorspronkelijk uit het gelijknamige dorpje, die beschikt over zowel een AOC als een AOP label). De heer des huizes is de kok van dienst en heeft nog in Antwerpen gewoond en voor de CMB gewerkt; zijn echtgenote, die de bediening voor haar rekening neemt, is zeer goedlachs.

Wanneer wij aankomen zijn Koen en Michèle reeds in de tuin aan het genieten van de plaatselijke cider en van het vrij fris maar zonnig en droog weer. Koppel na koppel kunnen we ons bij hen voegen. Net wanneer het tijd is om aan onze officiële aperitief tijd te beginnen, komen Frederic en Anne als laatsten aan; dit wordt stilaan een gewoonte ;-). We zijn nu met

z'n twaalven. Twee echtparen hebben zich jammer genoeg op het laatste nippertje moeten verontschuldigen.

Wanneer we binnen gevraagd worden voor het aperitief, belanden we in de biljartzaal. Een aantal van onze vrienden voelt zich geroepen om een poging te wagen het driebanden onder de knie te krijgen. Bij de vrij stevige maaltijd, die in een apart zaaltje volgt, is Maroilles verwerkt; deze kaas heeft een vrij scherpe geur maar is best lekker van smaak. Aan tafel draait het gesprek over hoe een dubbeltje rollen kan, of over hoe de afwezigheid van een 'coup de foudre' bij een eerste kennismaking niets zegt over latere relaties. Hierna begeven we ons terug naar de biljartzaal, waar sommigen een ware biljart-verslaving ontwikkelen,

zodat we al gauw een aantal kampioenen mogen bejubelen (de door hen beloofde flessen champagne hebben we nog steeds tegoed, ... maar we klagen niet : we zijn vooral blij dat we hun overwinning op het groene laken en op zichzelf mochten meemaken). De sfeer is vrij uitgelaten, de rust van de andere hotelgasten is niet meer gegarandeerd, dus gaan we, moe maar voldaan, naar bed om tijdig met ons zaterdagprogramma te kunnen starten.

Om acht uur zaterdagochtend zijn we allen zeer stipt aanwezig om ons ontbijt te nuttigen en daarna fris en monter te kunnen vertrekken naar **Mariembourg**. Inderdaad, we carpoolen een uurtje terug richting België om daar onze andere gezellen voor het weekend te vinden. Onderweg genieten we van het bocage landschap, uitgestrekte groene velden, fris lentegroen alom, hier en daar begeleid door witte en zachtroze fruitbloesem, en de verschillende tinten wit en licht tot donker lila van sering en wisteria. Door het licht glooiend karakter van het gebied kan je

werkelijk zeer ver zien en komen de statige beuken die her en der in het landschap opduiken mooi tot hun recht. Ook de door struiken en boompjes omzoomde velden zijn nu goed zichtbaar.

In Mariembourg vinden we een locomotievenloods, de laatste in rotonde-vorm die nog in gebruik is, en een gevarieerde verzameling oude stoom- en diesellocomotieven en treinstellen. Dit is het vertrekpunt van de 'autorail', een toeristische reizigerstrein, die wandelaars en fietsers over en weer naar het spoorwegmuseum in Treignes brengt. Een aantal keer per jaar is het zelfs

mogelijk met een heuse stoomtrein mee te reizen. Deze site en het aanwezige materiaal werd reeds meermaals gebruikt als decor voor het draaien van scènes in films of feuilletons die zich afspelen in vervlogen tijden (o.a. Maigret en Le mariage de Fanny). We zien onder meer een Duitse stoomlocomotief die in 1942 in volle oorlogsperiode in Dresden gebouwd werd. Het doet ons

even huiveren als we denken aan de wagons (en hun inhoud!) die hiermee mogelijks vervoerd werden.

We hebben ruim tijd om wat rond te neuzen bij de oude al dan niet gerestaureerde treinstellen,

om vervolgens, met z'n twintigen en voltallig, de trein te nemen. De lucht is zwaar en donker, maar het is droog, en gedurende 14 km en een 30-tal minuten laten we ons onderdompelen in de schoonheid van de omgeving. We reizen over een baanvak van de vroegere spoorlijn die werd aangelegd door de voormalige spoorwegmaatschappij 'Tussen Samber en Maas' en doorkruisen drie prachtige valleien : die van de Eau Blanche en de Eau Noire die samenvloeien in de Viroin.

Deze stromen zijn niet vervuild, maar moeten na de herintroductie van de bever regelmatig vrijgemaakt worden van omgevallen boomstammen. De trein waarmee we rijden is eigendom van Infrabel, dateert van 1952 en heeft een tweetakt dieselmotor. De bestuurder en zijn begeleiders zijn vrijwilligers die door Infrabel opgeleid en regelmatig gecontroleerd worden. Alcohol is uit den boze. Onderweg vertelt onze gids ons wat we zoal zien. We komen o.a. voorbij een verlaten leerlooierij, door een 500 m lange tunnel, langs een steengroeve waar graniet wordt gekapt ter versteviging van dijken, voorbij een 14de-15de eeuws kasteel dat nog in privéhanden is, langs een museum voor naturalisten gevestigd in het station van Vierves, langs oude wagons die vakkundig gesloopt werden door vandalen ... Onderweg zien we schapen en verschillende soorten koeien, zoals o.a. Schotse Longhorns.

Onze maximum snelheid is 40 km/u, maar vaak is het minder en moet de trein even stoppen en de treinbegeleider

en de treinbegeleider uitstappen om ervoor te zorgen dat zowel zichzelf als andere weggebruikers veilig overwegen kunnen dwarsen. Via Nismes, Olloy en Vierves bereiken we het eindstation **Treignes** waar zich het '**Musée du Chemin de Fer à Vapeur**' bevindt dat volledig gerund wordt door vrijwilligers. Het treinmuseum werd in 1994 ingehuldigd en ligt tegenover het stationsgebouw. De

tentoonstelling omvat stoomlocomotieven, dieseltreinen, personenrijtuigen, werkmateriaal... Onze gids loodst ons door de enorme hal, maakt ons attent op allerlei details en vertelt ons de nodige anekdotes of weetjes : een wagon was vroeger onderverdeeld in compartimenten vergelijkbaar met een aaneenschakeling van verschillende koetsen; locomotieven hadden vrouwennamen, bvb. Françoise, omdat ook die al eens wispelturig (sic) waren; de breedte van een spoorweg is gebaseerd op de breedte van het achterste van 2 paarden, ...

In de aanpalende cafetaria verorberen we een heerlijke 'assiette ardennaise', waarna we de trein terug nemen naar Mariembourg. Deze keer, zonder gids, kunnen we nog meer aandacht geven aan de prachtige frisheid van net ontloken lentegroen. Opvallend is dat waar we daarstraks door een groen landschap reden, we nu, met dank aan de inmiddels uitbundige zon, langs velden rijden die schitteren van een overvloed aan bloeiende gele paardenbloemen. Zo ziet alles er nog zonniger, stralender en vrolijker uit.

Onze volgende bestemming is de **Abbaye de Saint-Michel** in het dorpje Saint-Michel (Fr.).

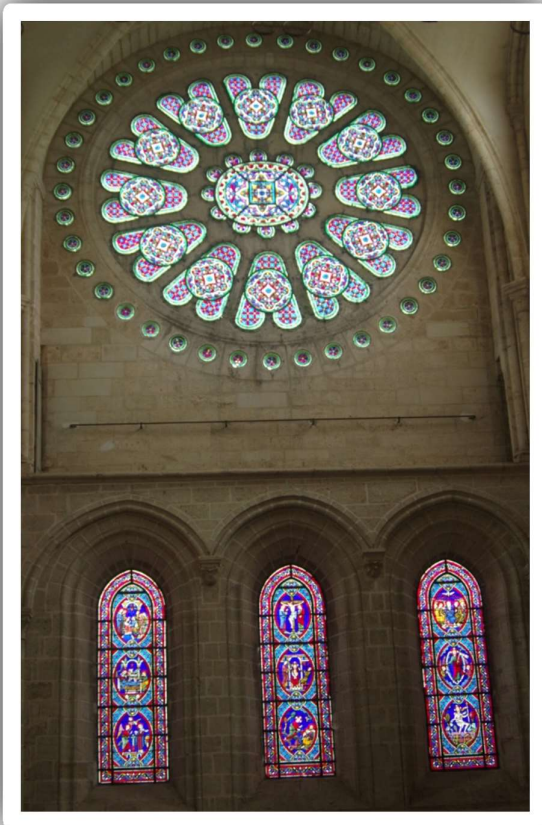

Deze benedictijner-abdij werd gesticht in 945 door Ierse pelgrims en is zeer goed bewaard gebleven. De abdijkerk werd rond 1600

gebouwd en kreeg een elegante barokgevel die bijna een kopie is van de Gésu-kerk in Rome. Ze herbergt een groot Boizard-orgel uit 1714 en sinds 1987 wordt hier een jaarlijks festival van oude sacrale en barokmuziek gehouden; de focus ligt vooral op stem en orgel. De bezoeker wordt eraan herinnerd dat God geen GSM nodig heeft om hem of haar tot zich te roepen. Blijkbaar heeft de priester hier ook geen trappen nodig om zich in de preekstoel, die tegen een pilaar hangt, te begeven. Curieus!

Blikvanger is een enorm glas in lood rozetraam. In 1987 werden ter gelegenheid van restauratiewerken in de noordelijke kloostergang 16de eeuwse muurschilderingen ontdekt die het leven en de legende van de Heilige Benedictus evoceren. Deze zouden door een of meerdere monniken geschilderd zijn en werden inmiddels ook gerestaureerd. In de bijgebouwen van de abdij vindt men een museum dat het landelijk leven belicht aan de hand van o.a. een aanzienlijke collectie

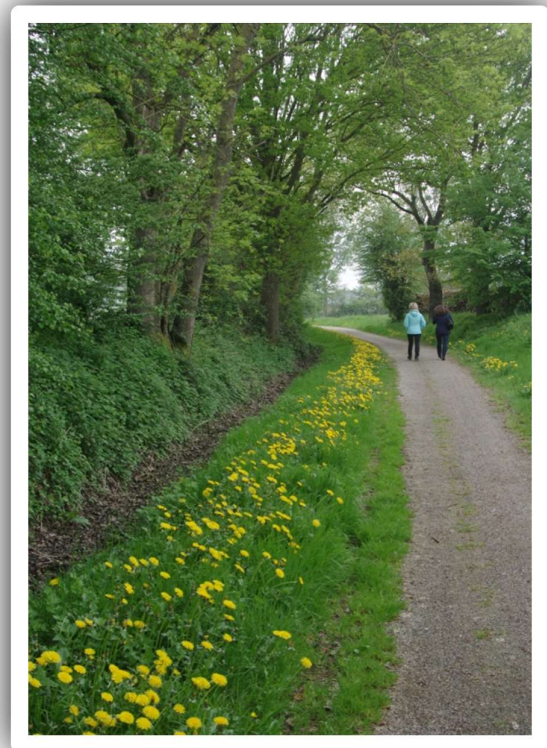

rond vlechtwerk en houtbewerking. Meer dan 15000 objecten worden hier bewaard.

Onze gids laat zich verontschuldigen en dus krijgen we de kans om alles op eigen houtje te ontdekken. Daarna trekken we terug richting hotel.

Voor sommigen is het wel geweest; een aantal anderen voelt zich geroepen om toch nog even de benen te strekken vooraleer deze onder de tafel te schuiven. We zoeken en, jaja Rudy en Chris, we vinden de **Axe Vert-wandelweg** die ons op 1,7 km naar het dorpje Sorbais brengt. Deze Axe Vert of groene as maakt onder meer gebruik van een oude spoorwegbedding om ons rustig door veld en bos te laten wandelen. Dit mini-dorpje met minder dan 190 inwoners heeft een vrij vervallen gemeentehuis(je), maar ook één van de zestigtal versterkte kerken die deze streek rijk is. De regio was van oudsher vruchtbaar en dus voelden vreemde troepen en rovers zich met de regelmaat van de klok geroepen de bevolking aan te vallen. Vermits een groot deel van de opbrengsten richting Parijs versluisd werd, kon men zich geen burchten veroorloven, waardoor men op het idee kwam de aanwezige kerken te versterken en van drinkwaterputten te voorzien. Hierdoor kon de 16de en 17de eeuwse bevolking zichzelf in veiligheid brengen. Ook de dieren konden

beschermd worden. Het Saint-Martin kerkje van Sorbais is binnenin een pareltje : bijzonder goed onderhouden, met een aantal in warme aardetinten geschilderde muren en zeer smaakvol gedecoreerd met onder andere een prachtige (moderne) kruisweg. Het is een oase van rust en gezelligheid waar we even van genieten. We wandelen nog wat rond in het dorp op zoek naar een drankje en een alternatieve terugweg, echter zonder succes, en dus keren we min of meer uitgedroogd terug op onze stappen. In het hotel worden de dorstigen gelaafd en moeten we ons reppen om ons te verfrissen en tijdig op het aperitief te verschijnen in de biljartzaal. De spelverslaafden proberen elkaar en ons te imponeren, wat ook wel min of meer lukt. Intussen is er echter een kenner in ons gezelschap opgedoken die graag wat spelregels en speladvies meegeeft. Dankjewel, Ingrid. Voor het avondmaal worden we in de grotere zaal van het restaurant verwacht.

We krijgen weer vrij stevige kost, met daarbij een lekker wijntje. De sfeer is zeer goed en de gesprekken geanimeerd. We denken even aan de afwezigen, maar iedereen is moe en na de maaltijd verdwijnen de meesten rechtstreeks naar hun kamer, een goede nachtrust tegemoet.

Zondagmorgen komt iedereen om de beurt met vernieuwde energie de ontbijtzaal binnengedruppeld om onze tweede dag aan te vatten. De twee aanwezige uurwerken geven tegenstrijdige en ronduit foute informatie, dus checken we onze eigen klokken en spreken af om samen een kwartiertje eerder dan gepland naar **Hirson** te vertrekken waar een wandeling gepland is.

Onderweg hebben we ruim de tijd om de omgeving in ons op te nemen, daar we bijna gans de weg achter een groep wielrenners aan rijden, en zo ons gewonnen kwartiertje vrij snel weer

opgebruikt hebben. Het is geen straf, de streek is werkelijk prachtig. Het frisse lentegroen is onevenaarbaar en de overvloedige fruitbloesem verzacht de zware sombere lucht. De velden liggen bezaaid met kuddes schapen en lammetjes en met verschillende soorten koeien. We

krijgen een zeer idyllisch beeld van de streek.

De **'Site de Blangy'** omvat

een 4 ha groot gemeentelijk bos dat eigendom is van de stad Hirson en waarin zich het meer van Blangy bevindt. Het bos bestaat

hoofdzakelijk uit elzen en beuken. Er is ook een prachtige, zij het niet al te grote waterval, een soort mini-Coo. Het is een oase van rust, die voor iedereen

toegankelijk is. In het meer zitten snoeken; we horen overal vogels fluiten, maar zien enkel een paar eenden; voor de libellen en waterjuffers is het nog wat vroeg op het jaar, maar er zijn

enorm veel grote

naaktslakken, met kleuren die variëren van licht oranje tot donker bruin. Terwijl we wandelend genieten, hebben we tijd om onze kennis van beide landstalen wat bij te werken. Zo leren we dat un martin-pêcheur een ijsvogel is en een aalscholver : un cormoran. Peter, met zijn kennis van de natuur (of is het gastronomie?), vertelt ons dat een naaktslak une limace is, een huisjesslak un escargot en een huisjesslak uit Bourgondië : un escargot de Bourgogne. We houden op tijd en stond halt om de schoonheid en stilte rondom ons rustig op ons in te laten

werken.

Terug in het hotel, wacht ons een laatste maaltijd in elkaars gezelschap alvorens de terugtocht naar onze eigen stek aan te vatten, en hoewel de weersvoorspellingen in eigen land alles behalve schitterend zijn en variëren van code geel tot code oranje, komen de meesten onder ons toch zonder een spatje regen terug thuis. Het water dat we zagen tijdens ons weekend zat ofwel in flessen en drinkglazen, ofwel lag het aan onze voeten : het meer van Blangy, de Oise, Eau Blanche, Eau Noire, de Viroin, een enkele plas, .. maar onze paraplu's konden rustig opgeborgen blijven.

Toch weer eens goed geregeld hoor, Koen !!

Dankjewel, Koen, voor alles; het werd weer eens een onvergetelijk, leerrijk en zeer aangenaam weekend in fijn gezelschap. Ondanks bepaalde geruchten als zou dit de laatste keer zijn, gaan we volgend jaar graag weer mee op stap!

Merci, Chef !

